

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 26 września 2018 roku powód K. P. wniósł przeciwko (...) spółce akcyjnej w W. o zapłatę kwoty 20092,41 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu podał, że w 2017 roku łączyła go z pozwaną umowa ubezpieczenia OC oraz dobrowolnego ubezpieczenia auto casco. Ubezpieczenie obejmowało swoim zakresem ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, ubezpieczenie program pomocy z samochodem zastępczym i assistance opony, ubezpieczenie auto casco wypadkowe, ubezpieczenie auto casco kradzieżowe, ubezpieczenie następstw nieszczęśliwych wypadków. Podał, że ochrona ubezpieczeniowa trwała od dnia 8 lutego 2017 roku do dnia 7 lutego 2018 roku, a następnie na jego wniosek umowa została przedłużona na kolejny rok. W dniu 7 lutego 2018 roku doszło do powstania szkody komunikacyjnej w ubezpieczonym pojeździe. Powód zgłosił pozwanej szkodę, a pozwana uznała szkodę powoda w wysokości 8.197,52 zł, wypłacając powodowi kwotę 7.697,52 zł (po odjęciu kwoty 500 zł stanowiących kwotę udziału własnego w szkodzie). Następnie pozwana przesłała powodowi ocenę techniczną uszkodzeń pojazdu. Zgodnie z wyceną pozwanej koszt naprawy pojazdu winien wynieść 10.082,95 zł, co spowodowało zwiększenie odszkodowania do kwoty 9.556,82 zł i dopłatę dla powoda w kwocie 1.359,30 zł. Powód zwrócił się do firmy (...) o określenie kosztu naprawy uszkodzeń w pojeździe i według opinii nr (...) koszt naprawy uszkodzeń na dzień 27 marca 2018 roku wynosił 37.411,34 zł. Powód podał, że zwrócił się do pozwanej o dopłatę odszkodowania, jednak pozwana odmówiła. Powód wyjaśnił, że poniósł koszty naprawy pojazdu w wysokości 31.751,81 zł brutto, przy czym zgodnie z Ogólnymi Warunkami Ubezpieczenia (...) Casco pomniejszył wyżej wskazaną kwotę o równowartość połowy należnego podatku VAT, tj. o kwotę 2.968,66 zł. Powód podał, że uwzględniając uznaną przez pozwaną wartość szkody w wysokości 9.556,82 zł, w niniejszym postępowaniu z tytułu odszkodowania dochodzona jest kwota w wysokości 16.259,13 zł. Powód podał także, że obok kosztów naprawy dochodzi od pozwanej zwrotu kwoty 3374,94 zł, która ma odpowiadać składce za okres po wypowiedzeniu umowy ubezpieczenia. Wyjaśnił, że po przedłużeniu umowy na kolejny rok pozwana dokonała zmian w zawartej polisie i zwiększyła składkę ubezpieczeniową o kwotę 1.919,85 zł, na co jednak pozwany nie wyraził zgody. Pozwana nie uznała wypowiedzenia umowy za skuteczne z uwagi na nieopatrzenie wypowiedzenia własnoręcznym podpisem właściciela pojazdu, czego jednak pozwany nie zaakceptował i domaga się zwrotu zapłaconej składki. Pozwem objęta jest także kwota 458.34zł tytułem skapitalizowanych odsetek od dnia 20 kwietnia 2018r do dnia 14 września 2018r.

W dniu 1 października 2018 roku Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie XI Wydział Gospodarczy wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym uwzględnił żądanie pozwu.

Pozwana zaskarżyła przedmiotowy nakaz zapłaty w całości, wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów procesu. W uzasadnieniu potwierdziła, że w 2017 roku łączyła ją z powodem umowa ubezpieczenia OC oraz dobrowolnego ubezpieczenia auto casco, a następnie na wniosek powoda wspomniana umowa została przedłużona na kolejny rok. Podała, że dzień po złożeniu przez powoda wspomnianego oświadczenia doszło do zgłoszenia szkody w ubezpieczonym samochodzie, czego pozwana nie uwzględniła na etapie kalkulacji składki. Pozwana zarzuciła powodowi, że zataił fakt wystąpienia szkody i na przestrzeni dwóch dni najpierw przedłużył umowę, a dopiero następnie zgłosił szkodę. Wyjaśniła, że dokonała rekalkulacji składki, informując powoda o możliwości wypowiedzenia umowy w terminie 14 dni, który we wspomnianym terminie do pozwanej przesłał w wiadomości e-mail pismo w przedmiocie wypowiedzenia, jednak nie opatrzył go podpisem ani imieniem i nazwiskiem umożliwiającym identyfikację nadawcy. Z tych przyczyn w ocenie pozwanej nie doszło do skutecznego wypowiedzenia umowy.

Pozwana potwierdziła, że po zgłoszeniu szkody dokonała wypłaty na rzecz powoda łącznie kwoty 9556,82 zł i podała, że dalej idące roszczenia nie zostały spełnione ze względu na brak przedłożenia przez powoda faktur bądź rachunków za naprawę uszkodzonego pojazdu, co było wymagane przy polisie w wariantcie Warsztat. Pozwana zarzuciła powodowi, że wspomniane dokumenty złożył dopiero na etapie postępowania sądowego. Pozwana wyjaśniła,

że w takiej sytuacji ustaliła odszkodowanie w oparciu o wariant Kosztorys (stawka 60 zł netto za (...), ceny części alternatywnych, a w ich braku 70% ceny części oryginalnych). Pozwana podniosła także, że powód do dnia dzisiejszego nie udokumentował przeprowadzenia naprawy przy wykorzystaniu części oryginalnych, nie wynika to z przedstawionych faktur i rachunków, albowiem dane o jakości części wynikają jedynie z faktur źródłowych, a takich powód nie przedłożył. Pozwana zarzuciła, że zakres naprawy wynikający z faktur nie odpowiada ocenie technicznej z likwidacji szkody, a więc jest niezgodny z treścią OWU. W fakturze uwzględniona została wymiana przekładni kierowniczej, co nie miało uzasadnienia w omawianej szkodzie, nie udokumentowano również konieczności wymiany czujników parkowania. Pozwana podniosła, że do pojęcia naprawy nie można również wliczać kosztów mycia i polerowania pojazdu, a jeżeli chodzi o geometrię pojazdu koszt z tym związany może być uwzględniony jedynie w przypadku udokumentowania wspomnianego badania.

W odpowiedzi na sprzeciw powód zaprzeczył, jakoby zataił fakt wystąpienia szkody na etapie kalkulacji składki ubezpieczenia, albowiem do zawarcia umowy doszło 6 lutego 2018 roku, natomiast szkoda wystąpiła w dniu 7 lutego 2018 roku. Powód zaprzeczył także, jakoby wiadomość e-mail zawierająca wypowiedzenie nie została opatrzona jego imieniem i nazwiskiem i podał, że zawierała dodatkowo numer polisy oraz została wysłana z adresu e-mail powoda, na który pozwana kierowała swoją wcześniejszą korespondencją, a co za tym idzie twierdzenia pozwanej, że nie było możliwości identyfikacji nadawcy są bezzasadne. Powód zwrócił uwagę na zapisy OWU które przewidują skuteczne składanie oświadczeń i zawiadomień między stronami drogą elektroniczną. Powód podniósł także, że pozwana nie wezwała powoda do udostępnienia pojazdu po naprawie, co mogła uczynić w każdym czasie od otrzymania faktur dokumentujących poniesienie kosztów naprawy.

Wyrokiem z dnia 10 września 2019 r. Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie w sprawie XI Gc 2088/18 zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 18 245,13 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 26 września 2018 r. do dnia zapłaty, oddalił powództwo w pozostałym zakresie i zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 5 226 zł tytułem kosztów procesu.

Rozstrzygnięcie to zostało uzasadnione następującymi ustaleniami i rozważaniami:

„Powód K. P. na podstawie wniosku z dnia 3 lutego 2017 roku zawarł z pozwaną (...) spółką akcyjną w W. umowę ubezpieczenia pojazdu marki M. (...), numer rejestracyjny (...), udokumentowaną polisą nr (...). Ubezpieczenie obejmowało swoim zakresem ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, ubezpieczenie program pomocy z samochodem zastępczym i assistance opony, ubezpieczenie auto casco wypadkowe, ubezpieczenie auto casco kradzieżowe, ubezpieczenie następstw nieszczęśliwych wypadków. Zgodnie z Ogólnymi Warunkami Ubezpieczenia (...) Casco stanowiącymi integralną część umowy wysokość odszkodowania w wariantcie Kosztorys ustalana jest w oparciu o stawkę roboczogodziny w wysokości 60 zł (netto) i ceny części alternatywnych, a w przypadku braku cen części alternatywnych kalkulacji dokonuje się w oparciu o pomniejszone o 30% ceny części oryginalnych. Natomiast w wariantcie ubezpieczenia Warsztat wysokość odszkodowania ustalana jest w oparciu o rachunki lub faktury dokumentujące naprawę pojazdu, zgodne z uprzednio uzgodnionym z (...) sposobem i kosztorysem naprawy pojazdu oraz stawkę roboczogodziny stosowaną przez warsztat dokonujący naprawy, przy czym stawka ta nie może być wyższa od średnich stawek stosowanych przez autoryzowane stacje obsługi na terenie województwa gdzie naprawiany jest pojazd. Dodatkowo w rdz. XXII punkt 2 OWU (...) Casco zapisano, że w przypadku, gdy ubezpieczony jest uprawniony do odliczenia części lub całości podatku od towarów i usług (...), kwota odszkodowania z tytułu szkody częściowej pomniejszana jest o przysługującą ubezpieczonemu do odliczenia wartość podatku od towarów i usług. W OWU zapisano też, że (...) wypłaca odszkodowanie lub podejmuje decyzję o odmowie wypłaty odszkodowania najpóźniej w terminie 30 dni od dnia zgłoszenia szkody. Jeżeli wyjaśnienie okoliczności sprawy nie jest możliwe w tym terminie wówczas w terminie 30 dni powinna nastąpić wypłata bezspornej części odszkodowania, a ewentualna dopłata w ciągu 14 dni od dnia w którym, przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie okoliczności było możliwe. Zapisano też, że wszelkie oświadczenia i zawiadomienia ubezpieczającego lub ubezpieczonego mogą być skutecznie dokonywane w rozmowie telefonicznej rejestrowanej i archiwizowanej przez

(...) lub w piśmie przesłanym na adres (...) listem zwykłym, poleconym lub przesyłką za zwrotnym potwierdzeniem odbioru albo drogą elektroniczną, zgodnie z ogólnymi zasadami dotyczącymi oświadczeń woli.

Powód polisę zawarł w wariantcie Warsztat, a w opcji naprawy pojazdu wpisano „części oryginalne”, amortyzacja części została zniesiona. Przewidziano franczyzę redukcyjną 500zł.

Ochrona ubezpieczeniowa trwała od dnia 8 lutego 2017 roku do dnia 7 lutego 2018 roku.

Niesporne nadto dowód:

- wydruk k.11,
- odpis KRS pozwanej k.12-18, 93-102,
- polisa numer (...) k.19-21,
- Ogólne Warunki Ubezpieczenia (...) Casco k.46-52,
- akta szkody (...) k.104-302,
- zeznania powoda K. P. k.346-346 v,

W dniu 7 lutego 2018 roku doszło do powstania szkody komunikacyjnej w ubezpieczonym pojeździe. Powód zgłosił pozwanej szkodę. Pismem z dnia 8 marca 2018 roku pozwana uznała szkodę powoda w wysokości 8.197,52 złotych, wypłacając powodowi kwotę 7.697,52 złotych (po odjęciu kwoty 500 złotych stanowiących kwotę udziału własnego w szkodzie). Następnie, w korespondencji e-mail z dnia 20 marca 2018 roku pozwana przesłała powodowi ocenę techniczną uszkodzeń pojazdu. Zgodnie z wyceną pozwanej koszt naprawy pojazdu winien wynieść 10.082,95 złotych. Pismem z dnia 29 marca 2018 roku pozwana poinformowała powoda o zwiększeniu kwoty odszkodowania do kwoty 9.556,82 złotych i wypłaciła powodowi kwotę 1.359,30 złotych.

Niesporne nadto dowód:

- pismo pozwanej z dnia 8.03.2018 r. k.22-23,
- korespondencja e-mail od pozwanej z dnia 20.03.2018 r. wraz z kalkulacją naprawy k.24-27,
- potwierdzenie przelewu z dnia 12.03.2018 r. k.28,
- pismo pozwanej 29.03.2018 r. k.29-30,
- potwierdzenie przelewu z dnia 30.03.2018 r. k.31,

Powód zwrócił się do firmy (...) w celu określenia kosztu naprawy uszkodzeń w pojeździe. Według opinii nr (...) koszt naprawy uszkodzeń na dzień 27 marca 2018 roku wynosił 37.411,34 złotych

Dowód:

- opinia nr (...) k.32-38,
- faktura VAT nr (...) k.39,
- zeznania świadka T. K. – k.345

W dniu 23 marca 2018 D. K. wystawił na powoda fakturę VAT nr (...) na kwotę 14.255,70 zł brutto z tytułu naprawy kolizyjnej M. (...).

W dniu 16 kwietnia 2018 D. K. wystawił na powoda fakturę VAT nr (...) na kwotę 13846,11 zł brutto z tytułu naprawy kolizyjnej M. (...) o nr rej. (...).

W dniu 31 maja 2018 roku M. R. wystawił na powoda fakturę VAT nr (...) na kwotę 3650 zł brutto z tytułu sprzedaży kół nr. rej (...).

Powód poniósł koszty naprawy pojazdu w wysokości 31.751,81 złotych brutto płacąc za przedmiotowe faktury. Do naprawy użyto części nowe oryginalne. W czasie naprawy widoczne było pęknięcie kolumny kierownicy i wyciek oleju.

Dowód:

- faktury k.43-45,
- zeznania świadka D. K. k.345 v- 346,
- zeznania powoda K. P. k.346-346 v,

Pismami z dnia 4 i 19 kwietnia 2018 roku pozwana odmówiła wypłaty dalszego odszkodowania powodowi.

Dowód:

- pismo pozwanej z 4.04.2018 r. k.40,
- pismo pozwanej z 19.04.2018 r. k.41-42,

Na wniosek powoda z dnia 6 lutego 2018 roku opisana wyżej umowa ubezpieczenia została przedłużona. Zgodnie z treścią polisy, ochrona ubezpieczeniowa miała trwać od dnia 8 lutego 2018 roku do dnia 7 lutego 2019 roku. Składka ubezpieczeniowa wynosiła 3.509,55 złotych, termin płatności został ustalony na dzień 15 lutego 2018 roku. Kwota należna z tytułu OC wynosiła 883,07 zł, a franszyza redukcyjna została określona na 500 zł.

W dniu 6 lutego 2018 roku pozwana wysłała mailiem powodowi dokumenty polisowe nr (...) wraz z pismem przewodnim, w którym podano, że żaden z dokumentów polisowych nie wymaga podpisania ani odesłania do (...).

W dniu 24 kwietnia 2018 roku pozwana przesłała powodowi wiadomość e-mail, w której poinformowała o dokonaniu zmian w zawartej polisie. Zgodnie z załączonym aneksem z dnia 24 kwietnia 2018 roku potwierdzającym zmiany w umowie ubezpieczenia zawartej od dnia 8 lutego 2018 roku, składka ubezpieczeniowa została podwyższona o kwotę 1.919,85 złotych, płatną w terminie do dnia 24 kwietnia 2018 roku. Kwota należna z tytułu OC wynosiła 983,54 zł.

Dowód:

- potwierdzenie polisy k.57-58 wraz z pismem przewodnim k.59-62,
- korespondencja e-mail od pozwanej z dnia 24.04.2018 r. k.63-66,
- aneks do umowy z dnia 24.04.2018 r. wraz polisą numer (...) k.66-68
- korespondencja e-mail od powoda z dnia 24.04.2018 k.69-70,
- zeznania powoda K. P. k.346-346 v,

Pozwany nie wyraził zgody na powyższą zmianę wysokości składki. W dniu 8 maja 2018 roku powód przesłał pozwanej wiadomość e-mail, w której złożył wypowiedzenie umowy ubezpieczenia.

W odpowiedzi pozwana przesłała powodowi, także w formie elektronicznej pismo z dnia 9 maja 2018 roku, w którym poinformowała, że nie uznaje wypowiedzenia umowy za skuteczne z uwagi na nieopatrzony wypowiedzenia własnoręcznym podpisem właściciela pojazdu.

Dowód:

- wypowiedzenie umowy z dnia 8.05.2018 r. k.71-72,
- korespondencja e-mail od pozwanej z dnia 9.05.2018 r. k.73-73v,
- pismo pozwanej z 9.05.2018 r. k.74,
- zeznania powoda K. P. k.346-346 v,

W odpowiedzi na powyższe pismo, powód skierował do pozwanej pismo z dnia 14 maja 2018 roku, w którym zajął stanowisko w przedmiocie skutecznego wypowiedzenia umowy, a także wezwał pozwaną do zwrotu kwoty 3.374,94 złotych zapłaconej tytułem ubezpieczenia składki (z uwzględnieniem okresu obowiązywania polisy), w terminie 7 dni od dnia doręczenia wezwania.

Dowód:

- wezwanie do zapłaty z dnia 14.05.2018 r. wraz z potwierdzeniem jego nadania i wydrukiem śledzenia przesyłek ze strony Poczty Polskiej k.75-79,

Pozwana, w piśmie z dnia 11 czerwca 2018 roku, podtrzymała swoje stanowisko w przedmiocie odmowy rozwiązania umowy oraz zwrotu zapłaconej składki. Pismem z dnia 22 czerwca 2018 roku pozwana wezwała powoda do zapłaty składki w wysokości 1.919,85 złotych.

Dowód:

- pismo pozwanej z 11.06.2018 r. k.80-80v,
- wezwanie do zapłaty z 22.06.2018 r. k.81,

Wezwaniem do zapłaty z dnia 4 września 2018 roku pełnomocnik powoda wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 16259,13 zł tytułem odszkodowania w terminie 7 dni. W wezwaniu jako załączniki wskazano faktury Vat nr (...).

Dowód:

- wezwanie do zapłaty z 4.09.2018 r. k.53 wraz z dowodem nadania k.54,

W odpowiedzi pozwana poinformowała, że nie znajduje podstaw do zmiany decyzji .

Dowód:

- pismo pozwanej z dnia 24.09.2018 r. w aktach szkody k.221,

Koszt hipotetyczny naprawy uszkodzeń pojazdu (...) nr rej. (...) powstałych wskutek szkody z dnia 07.02.2018 r, przy użyciu w procesie naprawy części zamiennych oryginalnych sygnowanych logo producenta pojazdu tj. części z grupy "o" przy uwzględnieniu stawki za rbg w dobrze wyposażonych nieautoryzowanych warsztatach wynosi 36.514,12 zł wraz z podatkiem VAT.

Koszty naprawy wskazywane przez powoda wynikające z załączonych faktur: nr (...) na kwotę 14.255,70 zł brutto, nr (...) na kwotę 13846,11 zł brutto i nr (...) na kwotę 3650,00 zł brutto wyniosły łącznie 31.751,81 zł brutto i są

niższe od wskazanego powyżej kosztu hipotetycznego naprawy pojazdu odpowiadają rynkowym kosztom naprawy po przedmiotowym zdarzeniu.

Koszt naprawy brutto przy przyjęciu stawki za rbg w wysokości 60 zł netto i cen części alternatywnych potwierdzonej jakości to jest z grupy Q i PC, PT wynosi 22.232,00 zł brutto, natomiast przy użyciu w naprawie części oryginalnych z pomniejszeniem ich ceny o 30% i zastosowaniu stawki za rbg = 60 zł netto wynosi 25.247,77 zł brutto.

Uzasadniony był koszt naprawy przekładni kierowniczej.

Bez związku z wypadkiem ubezpieczeniowym były koszty naprawy lusterka prawego 147,60zł brutto i kratki nawiewu w kwocie 319,80zł.

Dowód:

- opinia biegłego sądowego W. S. k.369-388,
- ustana uzupełniająca opinia biegłego sądowego W. S. k.412-413,
- zeznania świadka D. K. k.345 v- 346,

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest uzasadnione w części.

Zgodnie z dyspozycją art. 805 § 1 kc przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający się zobowiązuje się zapłacić składkę. Świadczenie ubezpieczyciela obejmuje zapłatę odszkodowania odpowiadającego wysokości poniesionej przez poszkodowanego szkody wskutek przewidzianego w umowie wypadku (§ 2 pkt 1).

Powód wywodzi roszczenie z umowy autocasco obejmującej okres 8.02.2017- 7.02.2018. Fakt wystąpienia zdarzenia objętego ubezpieczeniem w tym okresie nie jest sporny, nadto wynika ze złożonych dokumentów i zeznań. Pozwana wypłaciła z tego tytułu odszkodowanie w kwocie 9556,82zł. Powód domaga się dopłaty odszkodowania. Spór dotyczy więc wysokości szkody. Zawarta umowa ma charakter dobrowolny. W takiej sytuacji istotna jest treść umowy ubezpieczenia łączącej strony. Treść ta określona jest w polisie i Ogólnych Warunkach Ubezpieczenia. Ubezpieczenie obejmuje wariant warsztat z naprawą na częściach oryginalnych, ze zniesioną amortyzacją i naliczeniem franczyzy redukcyjnej. Wariant ten opisany jest w punkcie XXII ust 4 OWU.

Powód dokonał naprawy przedmiotowego pojazdu i co istotne zapłacił za przedmiotową naprawę. W takiej sytuacji rozliczenie powinno nastąpić w oparciu o treść rachunków, a nie kosztorys jak chciałaby strona pozwana. Zakres naprawy potwierdzają trzy załączone faktury na kwotę 31 751,81zł brutto oraz zeznania świadka D. K., T. K. i powoda. Koszt ten jest niższy niż hipotetyczny koszt naprawy wyliczony w ocenie rzeczoznawcy powoda przed procesem. Został on także zweryfikowany przez biegłego sądowego w kontekście związku przyczynowego z przedmiotowym zdarzeniem oraz wysokości. Biegły wyjaśniając opinię na rozprawie uznał za niepozostające w związku przyczynowym ze zdarzeniem, a tym samym nieuzasadnione koszty lakierowania lusterka prawego w kwocie 147,60zł brutto i kratki nawiewu w kwocie 319,80zł. Pozostały zakres naprawy biegły uznał za związany z wypadkiem ubezpieczeniowym. W szczególności odniósł się do zasadności naprawy przekładni uznając koszt z tym związany za celowy. Biegły podkreślił, że przekładnia to element precyzyjny decydujący o bezpieczeństwie pojazdu, że mogą istnieć nawet mikropęknięcia. Na pęknięcie kolumny kierownicy i wyciek oleju wskazał zresztą świadek D. K.. Biegły odniósł się także do cen podanych na fakturach, w tym kosztów robocizny wskazując, że nie są one zawyżone, gdyż hipotetyczny, kalkulacyjny koszt naprawy to 36 514,14zł brutto.

Mając na uwadze treść opinii biegłego przyjąć należy, że ogólny uzasadniony koszt naprawy to 31 284,41zł brutto (31 751,81zł -147,60zł - 319,80zł). Poszkodowany może odliczyć 50% vat, na co wskazywał w pozwie i co nie było sporne w toku procesu. Tym samym zasadny koszt naprawy to 28 359,44zł. Kwotę tą należy pomniejszyć o już dokonaną wypłatę 9556,82zł oraz franczyzę redukcyjną 500zł. Otrzymana kwota jest wyższa niż dochodzona pozwem z tytułu odszkodowania kwota 16 259,13zł. Mając na uwadze fakt, że Sąd jest związany żądaniem pozwu zasądono kwotę określoną w pozwie. Odsetki od kwoty zasądono zgodnie z żądaniem na podstawie art. 817 k.c. oraz treści OWU.

Sąd oddalił powództwo, co do skapitalizowanych odsetek w kwocie 458,34zł wyliczonych za okres od 20 kwietnia 2018r do 14 września 2018r. Pozwany ma 30 dni na wypłatę bezspornego odszkodowania (co nastąpiło w oparciu o hipotetyczną kalkulację), a następnie 14 dni od dnia w którym, przy zachowaniu należytej staranności, możliwe było wyjaśnienie okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela. Powód dochodzi odszkodowania w wariantcie warsztat, w którym do wypłaty odszkodowania zgodnie z jego żądaniem niezbędne jest przedstawienie rachunków. W dacie 20 kwietnia 2018 nie wszystkie z faktur były nawet wystawione. Jeżeli więc kwestia faktur określających koszty naprawy pojawia się dopiero w wezwaniu do zapłaty z 4 września 2018r, to dopiero po 14 dniach, jeżeli pozwana nie uwzględni rachunków, przyjąć można, że doszło do opóźnienia.

Drugie żądanie pozwu obejmuje zwrot składki w kwocie 3374,94zł. Powód wskazuje, że wypowiedział zawartą umowę ze skutkiem natychmiastowym na podstawie art. 816 k.c.. Żądanie to dotyczy polisy za okres od 8 lutego 2018r do 7 lutego 2019r. Do zawarcia tej umowy doszło drogą elektroniczną w dniu 6 lutego 2018r. Całkowita składka uiszczona za tą polisę to 3509,55zł. Przedmiotowa polisa obejmuje ubezpieczenie obowiązkowe pojazdu oraz ubezpieczenie dobrowolne. Z wyżej wskazanej kwoty 3509,55zł., na składkę z tytułu OC przypada 883,07zł (k.57v), pozostała część składki tj. kwota 2626,48zł przypada na ubezpieczenie dobrowolne.

Zgodnie z art. 816 k.c. w razie ujawnienia okoliczności, która pociąga za sobą istotną zmianę prawdopodobieństwa wypadku, każda ze stron może żądać odpowiedniej zmiany wysokości składki, poczynając od chwili, w której zaszła ta okoliczność, nie wcześniej jednak niż od początku bieżącego okresu ubezpieczenia. W razie zgłoszenia takiego żądania druga strona może w terminie 14 dni wypowiedzieć umowę ze skutkiem natychmiastowym. Przepisu tego nie stosuje się do ubezpieczeń na życie.

Powód w pozwie powołuje się na wypowiedzenie umowy w trybie przedmiotowego przepisu. Na wstępie wskazać należy, że przedmiotowy przepis nie dotyczy ubezpieczeń obowiązkowych, co jest jednolicie przyjmowane w doktrynie (por. np. M. Fras , Kodeks cywilny. Komentarz. Tom V. Zobowiązania. Część szczególna (art. 765–921(16)) opub. WKP, 2018 do art. 816 k.c. teza 20).

W ocenie Sądu powód skutecznie wypowiedział umowę w zakresie ubezpieczeń dobrowolnych.

Pozwany przesłał do powoda w dniu 24 kwietnia 2018r aneks zmieniający treść umowy ubezpieczenia w tym w szczególności wysokość składki. Zarówno polisa za okres od 8 lutego 2018r do 7 lutego 2019r jak i przedmiotowy aneks przesłane zostały do powoda mailem (świadczy o tym m.in. treść wiadomości „wydrukuj i zachowaj na skrzynce dokumenty polisowe”). Powód już w dniu 24 kwietnia 2018 wskazał, że nie akceptuje żadnej podwyżki i aneksu. W dniu 8 maja 2018r powód przesłał mail w którym wypowiada umowę ze skutkiem natychmiastowym. Pozwana wskazuje, że wypowiedzenie jest nieskuteczne gdyż nie zostało opatrzone własnoręcznym podpisem.

Na wstępie wskazać należy, że art. 816 k.c. nie przewiduje żadnej formy szczególnej wypowiedzenia.

W punkcie XXIX ust 1a OWU wskazano m.in. że wszelkie oświadczenia i zawiadomienia ubezpieczającego mogą być składane w rejestrowanej rozmowie telefonicznej, w piśmie przesłanym listem zwykłym, poleconym lub przesyłką za zwrotnym potwierdzeniem odbioru albo drogą elektroniczną zgodnie z ogólnymi zasadami dotyczącymi oświadczeń woli. Przedmiotowy zapis nie przewiduje sankcji nieważności. W pierwszej kolejności wskazać należy na dysproporcję między obowiązkami stron. Mianowicie pozwana w kontakcie z powodem posługuje się korespondencją elektroniczną (mailem), gdyż tak przesłano zarówno polisę jak i aneks. Nie akceptuje jednak analogicznego działania ze strony

powoda. Znamiennym jest, że pozwana nie tyle podnosi, że powód przedmiotowego oświadczenia o wypowiedzeniu nie złożył, co że nie ma jego własnoręcznego podpisu. Dodatkowo zwrócić należy uwagę, że w treści maila wskazano konkretny numer polisy. Nadano go z tego samego adresu na który pozwana wysyłała wcześniej wiadomości. Treść maila jest zgodna z wcześniejszym stanowiskiem powoda wyrażonym w wiadomości z 24 kwietnia 2018r (k.70). W treści pisma powoda z 14 maja 2018r również wskazywano na ten fakt. Ostatecznie fakt przesłania maila w dniu 8 maja 2018r potwierdził także powód w czasie przesłuchania.

Zwrócić też należy uwagę na treść art. 74 §4 k.c. Zgodnie z nim przepisów o skutkach niezachowania formy pisemnej, dokumentowej albo elektronicznej przewidzianej dla celów dowodowych nie stosuje się do czynności prawnych w stosunkach między przedsiębiorcami. W niniejszej sprawie fakt statusu przedsiębiorcy po obu stronach nie jest sporny. W związku z czym przyjąć należy, że fakt dokonania czynności wypowiedzenia może być wykazywany wszelkimi środkami dowodowymi.

Reasumując powód skutecznie złożył wypowiedzenie w formie elektronicznej zgodnie z warunkami OWU. Ewentualnie gdyby z jakiegoś względu przyjąć, że forma ta nie została zachowana to fakt dokonania czynności wypowiedzenia mógłby zostać i został wykazany innymi (wyżej wskazanymi) dowodami.

Skuteczne wypowiedzenie umowy skutkuje koniecznością zwrotu powodowi składki na podstawie art. 813 §1 k.c. Zgodnie z tym przepisem składkę oblicza się za czas trwania odpowiedzialności ubezpieczyciela. W przypadku wygaśnięcia stosunku ubezpieczenia przed upływem okresu na jaki została zawarta umowa, ubezpieczającemu przysługuje zwrot składki za okres niewykorzystanej ochrony ubezpieczeniowej. Tak jak wskazano powyżej wypowiedzenie było skuteczne tylko co do ubezpieczenia dobrowolnego. Umowa trwała przez 89 dni w związku z czym powodowi przysługuje zwrot składki za pozostałe 276 dni roku. W związku z czym zwrot obejmuje składkę tylko za to ubezpieczenie za 276 dni, co stanowi kwotę 1986zł. Odsetki od tej kwoty zasądzono zgodnie z żądaniem, gdyż jest ono późniejsze niż termin wymagalności.

Łącznie zasądzono kwotę 18245,13zł (16259,13zł +1896zł).

Dla porządku wskazać należy, że Sąd dokonał ustaleń w oparciu o częściowo niesporne twierdzenia stron, dowody z dokumentów, dowód z opinii biegłego, dowód z zeznań świadków D. K., T. K. oraz powoda. Autentyczność dokumentów nie była kwestionowana, strony wyprowadzały z nich jedynie częściowo odmienne wnioski. Zeznanie świadków i powoda Sąd uznał za wiarygodne.

Stosownie do utrwalonych w nauce i orzecznictwie poglądów dowód z opinii biegłego ze względu na swoją specyfikę może być oceniany przez sąd jedynie w płaszczyźnie poprawności logicznej, zgodności z zasadami doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej (por. Wyrok SN z dnia 7 kwietnia 2004r, sygn.akt II CK 572/04, Lex nr 151656). Sąd może oceniać opinie biegłego pod względem fachowości, rzetelności czy logiczności. Może pomijać pomyłki czy błędy rachunkowe. Nie może jednak nie podzielać poglądów biegłego, czy w ich miejsce wprowadzać własnych stwierdzeń (por. wyrok SN z dnia 19 grudnia 1990r sygn. akt I PR 148/90 opubl. Lex nr 5319, OSP 1991/11/300, wyrok SN z dnia 13 października 1987 r., II URN 228/87 opubl. PiZS 1988, nr 7, poz. 62, Komentarz do art.278 kodeksu postępowania cywilnego, [w:] Bodio J., Demendecki T., Jakubecki A., Marcewicz O., Telenga P., Wójcik M.P., Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz, Oficyna, 2008, wyd. III.).

W ocenie Sądu biegły sporządził prawidłowo opinię pisemną uwzględniając zgromadzone w aktach materiały. Dodatkowo biegły na rozprawie wyjaśnił jej treść. Biegły sporządzający opinię jest stałym i długoletnim biegłym sądowym. Nie ma podstaw do podważania jego kwalifikacji i wyjaśnień opartych na wiedzy i doświadczeniu.

Sąd rozstrzyga o kosztach w każdym orzeczeniu kończącym sprawę w instancji (art. 108 § 1 k.p.c.).

Podstawę rozstrzygnięcia o kosztach stanowi art. 100 zd.1 k.p.c. stosownie do którego w razie częściowego uwzględnienia żądań koszty będą stosunkowo rozdzielone.

Powód wygrał w 90,8%. Powód poniósł następujące koszty: opłatę od pozwu w kwocie 1005zł, opłatę skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17zł, zaliczkę na wynagrodzenie biegłego i świadka 1500zł oraz koszt wynagrodzenia pełnomocnika 3600zł. Wysokość kosztów wynagrodzenia pełnomocnika ustalono w wysokości stawki minimalnej na podstawie §2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2015.1804). Pozwana powinna zwrócić 90,8% kosztów celowych poniesionych w celu dochodzenia należności, czyli kwotę 5559zł.

Na uwzględnione do rozliczenia po stronie pozwanej koszty procesu składają się koszt opłaty skarbowej od pełnomocnictwa 17zł i koszt zastępstwa procesowego w kwocie 3600zł, który określono na podstawie §2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2015.1804). Pozwana wygrała w 9,2%. Powód powinien jej więc zwrócić 9,2% poniesionych kosztów tj. kwotę 333zł.

Po odjęciu od kwoty 5559zł kwoty 333zł otrzymujemy kwotę 5226zł tj. kwotę jaką zobowiązana jest uiścić pozwana.

Mając na uwadze powyższe rozstrzygnięto jak w punkcie III sentencji.”

Powyższe rozstrzygnięcie zaskarżyła pozwana w punkcie I w części co do kwoty 8.899 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 26.09.2018 r. oraz w zakresie kosztów procesu. W apelacji sformułowała następujące zarzuty:

1. naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 278 k.p.c. przez dowolną ocenę materiału dowodowego polegającą na błędnym przyjęciu, że pozwana odpowiada z uszkodzenia przekładni, co odpowiada kwocie 6.913 zł, w sytuacji gdy biegły nie potwierdził kategorycznie, że na skutek zdarzenia z 7.02.2018 r. doszło do uszkodzenia tego elementu, a nadto wbrew warunkom umowy ubezpieczenia powód nie ustalił z pozwaną zasadności wymiany tego elementu;
2. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 822 k.c. przez nieuwzględnienie treści ogólnych warunków ubezpieczenia, nakazujących uzgodnienie z pozwaną sposobu naprawy;
3. błąd w ustaleniach faktycznych polegających na błędnym przyjęciu, że powód udokumentował wymianę przekładni, podczas gdy przekładnia, która miała zostać wymieniona, jest inną przekładnią, niż ta, która została okazana do oględzin, o czym świadczy śruba odpowietrzająca (powód przedstawił przekładnię o śrubie sześciokątnej, podczas gdy na etapie oględzin ujawniono śrubę z elementem tworzywa i większą podkładką mocującą);
4. naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. przez dowolną ocenę materiału dowodowego przez uznanie, że pozwana jest obowiązana zwrócić powodowi składkę, podczas gdy nie doszło do skutecznego wypowiedzenia umowy;
5. naruszenie postanowień OWU (...) Casco w zw. z art. 77² k.c., 78 § 1 i 78¹ k.c., poprzez przyjęcie obowiązku zwrotu składki, podczas gdy OWU przewidywały, że oświadczenia powoda winny być opatrzone co najmniej nazwiskiem powoda;
6. naruszenie art. 816 k.c. przez błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że umowa została wypowiedziana, podczas gdy pismo powoda nie zawierało podpisu.

Skarżąca wniosła o zmianę wyroku przez oddalenie powództwa także co do kwoty 8.999 zł z odsetkami, odpowiednią zmianę rozstrzygnięcia w zakresie kosztów procesu i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Powód w odpowiedzi na apelację wniósł o jej oddalenie i zasądzenie od pozwanej kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna. Sąd Rejonowy prawidłowo zgromadził materiał dowodowy, poddał go ocenie spełniającej kryteria wymienione w art. 233 § 1 k.p.c., w rezultacie zaś ustalił stan faktyczny, który w pełni koresponduje z

zebranych dowodami. Ustalenia te Sąd Okręgowy przyjmuje za własne, nie widząc konieczności ponownego ich przytaczania. Również wnioski prawne Sądu Rejonowego są trafne i nie wymagają żadnej korekty.

Odnosząc się do zarzutów apelacji:

Ad. 1. Sąd Rejonowy nie naruszył art. 278 i 233 § 1 k.p.c. w zakresie oceny dowodu z opinii biegłego. Opinia biegłego była kategorięczna i stwierdzała, że przy tego rodzaju uszkodzeniach, jak w niniejszej sprawie, wymiana przekładni kierowniczej jest konieczna („jest zasadą”), gdyż nawet jeśli element ten nie wykazuje uszkodzeń widocznych gołym okiem, to mogą w nim istnieć mikropęknięcia, a jest to element decydujący o bezpieczeństwie pojazdu. Dlatego też zarzut, jakoby biegły nie stwierdził kategorięcznie, iż wymiana przekładni nie była konieczna, jest nieprawdziwy.

Ad. 2. Skarżąca formułując ten zarzut wskazuje, że nie uwzględniono treści OWU, mianowicie postanowienia, zgodnie z którym w wariancie ubezpieczenia Warsztat wysokość odszkodowania ustalana jest w oparciu o rachunki lub faktury dokumentujące naprawę pojazdu, zgodne z uprzednio uzgodnionym z (...) sposobem i kosztorysem naprawy pojazdu. Jednakże to postanowienie nie może być rozumiane w ten sposób, że powodowi nie będzie należało się odszkodowanie wówczas, gdy pozwana nie zgodzi się na wymianę jakiegoś elementu, którego wymiana jest obiektywnie konieczna. W niniejszej sprawie taką obiektywną konieczność potwierdził biegły sądowy, zatem fakt, że pozwana nie wyraziła zgody na wymianę, nie wpływa na uprawnienia poszkodowanego. Przeciwna interpretacja wskazanego postanowienia godziłaby w istotę umowy ubezpieczenia, jako że zgodnie z art. 805 § 1 k.c. ubezpieczyciel ma obowiązek spełnić świadczenie w razie zajścia wypadku ubezpieczeniowego. Sposób określenia wysokości świadczenia spełnianego w razie zajścia wypadku może być określony w umowie, ale nie może zależeć wyłącznie od woli strony zobowiązanej do spełnienia takiego świadczenia. Takie postanowienie bowiem, jako sprzeczne z istotą stosunku, byłoby nieważne na podstawie art. 353¹ k.c. w zw. z art. 58 § 1 k.c.

Ad. 3 Zarzut, że przekładnia okazana do oględzin nie jest przekładnią z pojazdu powoda pozwany winien był sformułować na etapie zarzutów do opinii biegłego. Na obecnym etapie jest on spóźniony i nie może prowadzić do zmiany wyroku, zwłaszcza, że biegły nie stwierdził, by przekładnia była przekładnią nie pasującą do pojazdu powoda.

Ad. 4-6. Formułując ten zarzut, pozwana przytoczyła postanowienia OWU, z których wynika, że oświadczenia kierowane do pozwanej mogły być kierowane drogą elektroniczną. Niewątpliwym jest, że powód przesłał do pozwanej mail, zawierający wypowiedzenie umowy (k. 71-72). Wbrew natomiast forsowanemu przez pozwaną twierdzeniu, mail ten opatrzony był imieniem i nazwiskiem powoda, wobec czego wszelkie zarzuty, dotyczące nieskuteczności wypowiedzenia umowy, nie mogą odnieść skutku. Niezrozumiałe są przy tym wywody pozwanego, jakoby forma przewidziana w art. 77² k.c. była formą szczególną, a jej stosowanie winno wynikać z zapisów umowy. Po pierwsze bowiem, jak wynika z przytoczonego przez samą pozwaną fragmentu OWU, umowa dopuszczała wskazaną formę. Po drugie, forma dokumentowa stanowi formę o niższym poziomie sformalizowania niż forma pisemna, ponieważ nie wymaga własnoręcznego podpisu. Po trzecie wreszcie, skutki prawne niezachowania formy dokumentowej regulowane są przez art. 74 k.c. Jeśli przepis szczególny nie stanowi, że skutkiem niezachowania formy dokumentowej jest nieważność czynności prawnej, forma dokumentowa zastrzeżona jest jedynie dla celów dowodowych (ad probationem). Jednakże w stosunkach między przedsiębiorcami (a taką jest niniejsza sprawa) ograniczenia dowodowe nie obowiązują (art. 74 § 4 k.c.). Skoro nie budzi wątpliwości, że strony nie zastrzegły żadnej szczególnej formy dla wypowiedzenia umowy, a przeciwnie, dopuszczona była forma dokumentowa, to nie powinno również budzić wątpliwości, że powód skutecznie wypowiedział umowę mailem, opatrzonym swoim nazwiskiem.

Z powyższych względów apelacja, jako nieuzasadniona, podlegała oddaleniu, stosownie do treści art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono zgodnie z art. 98 k.p.c. oraz § 2 pkt. 4 w zw. z § 10 ust. 1 pkt. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

P. Baranowska A. Wójcik-Wojnowska J. Łazarski

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

(...)

4. (...)